Nr. 48

28 november 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

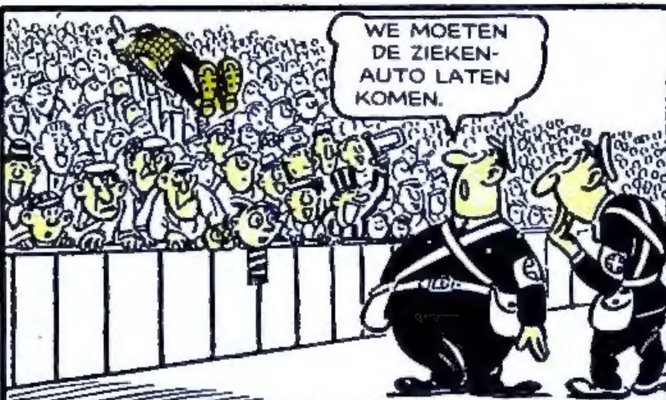

Op zoek naar een sprookjesstad

Honderden jaren lang deden in Europa allerlei verhalen de ronde over een stad in het hart van Afrika. Deze stad, Timboektoe, die voor Europeanen verboden was, moest van wonderbare schoonheid en rijkdom zijn. Hoewel geen enkele blanke de stad ooit had gezien, werd er in deze verhalen gesproken over marmeren paleizen met gouden daken, over het trotse ras dat de stad bewoonde en over enorme schatten, die in goedbewaakte schatkamers waren opgeslagen. Het was de Fransman Renée Caillé, die als eerste Europeaan de stad bezocht en de sluier van geheimzinnigheid, die eeuwenlang over de stad had gelegen, oplichtte, waardoor men eindelijk de waarheid over Timboektoe vernam.

Renée Caillé werd in 1799 in Mauzé geboren. Hij was vroeg wees en werd bij een oom opgevoed. Veel onderwijs kreeg hij niet; hij leerde nauwelijks lezen en schrijven. Al gauw moest hij meehelpen de kost te verdienen. In zijn vrije tijd las hij veel, vooral boeken over avontuurlijke reizen werden door hem verslonden. Toen hij het boek „Robinson Crusoë" in handen kreeg, las hij het in één avond en nacht uit.

Er waren in zijn tijd op de landkaart nog vele witte plekken, die onontdekte gebieden aanduidden. Met zijn fantasierijke geest was het voor Caillé niet moeilijk in gedachten grote reizen naar deze gebieden te ondernemen. De geheimzinnigheid, die over Timboektoe hing, maakte dat de stad een zeer sterke aantrekkingskracht op hem ging uitoefenen. Hoe jong hij ook was, tenslotte nam hij zich voor Timboektoe te gaan ontdekken. In het dorp lachte men hem uit. Maar hoe onwrikbaar vast zijn besluit toen stond, zou hij later bewijzen.

Zestien jaar was Renée Caillé, toen hij zijn geboortedorp verliet. Hij ging als oppasser van een Frans officier naar Noord-Afrika. Vandaar wilde hij regelrecht naar Timboektoe reizen, maar hij kwam tot de teleurstellende ontdekking, dat een tocht dwars door de Sahara goed voorbereid moest worden en veel geld vergde. Hij werd zeeman en kwam al zwervende in West-Indië terecht. Maar Afrika bleef hem onweerstaanbaar trekken. In 1824 zette hij weer voet aan wal in het geheimzinnige werelddeel. Hij begreep dat, wilde hij Timboektoe bereiken, hij niet als Europeaan zou kunnen reizen. Daarom vermomde hij zich als Arabier. Met een inlandse stam trok hij acht maanden door de woestijn. Zo leerde hij de gewoonten van de leden van de stam en de voorschriften van hun godsdienst kennen, hetgeen hem later uitstekend van pas zou komen.

In 1827 kreeg hij de kans zich bij een karavaan aan te sluiten, die naar het stroomgebied van de Niger wilde trekken. Dus in de richting van Timboektoe! Renée Caillé wist dat hij dag en nacht op zijn hoede moest zijn. Als men namelijk ontdekte, dat hij christen was, zou men hem ongetwijfeld doden.

Toen de karavaan de Niger bereikte, verliet Renée Caillé haar en reisde op zijn eigen houtje naar Kankan. Hij trok van dorp tot dorp, van hut tot hut.

Zijn leven hing aan een zijden draadje, toen men begon te vermoeden dat hij christen was. Maar de hulp die hij bood tijdens een besmettelijke ziekte redde hem. Uitgeput en doodziek bereikte hij het dorp Timée. Maandenlang lag hij daar ziek en men vreesde dat hij aan scheurbuik zou sterven. Maar hij herstelde en zodra hij op zijn benen kon staan ging hij weer op weg. Timboektoe wachtte immers op hem! Ja, dat raadsel moest hij ontsluieren, hoe dan ook. Het was zijn levenswerk.

Op 20 april 1828 bereikte hij inderdaad Timboektoe. Groot was zijn teleurstelling! Het was nog een levendige handelsstad, maar het verval had de sprookjesfeer danig aangetast. De glorietijd van Timboektoe was voorgoed voorbij. Het was geen sprookjesstad...

Het boek, dat Renée Caillé over zijn reisavonturen schreef, het „Dagboek van de reis naar Timboektoe", werd op staatskosten uitgegeven. Het bracht hem roem en geld, want de Franse regering, die hem meermalen hulp had geweigerd, erkende nu het belang van zijn werk. Lang heeft Renée Caillé echter geen plezier van deze erkenning gehad. Zijn gezondheid was door de vele ontberingen die hij tijdens zijn reizen had doorstaan, aangetast en in 1838 stierf de man, die het geheim van Timboektoe had opgelost, op bijna veertigjarige leeftijd.

A. v. Vlaardingen

HET GEHEIMZINNIGE MEER

VOLGENDE WEEK:

EEN HARTELIJK WELKOM

Brabo

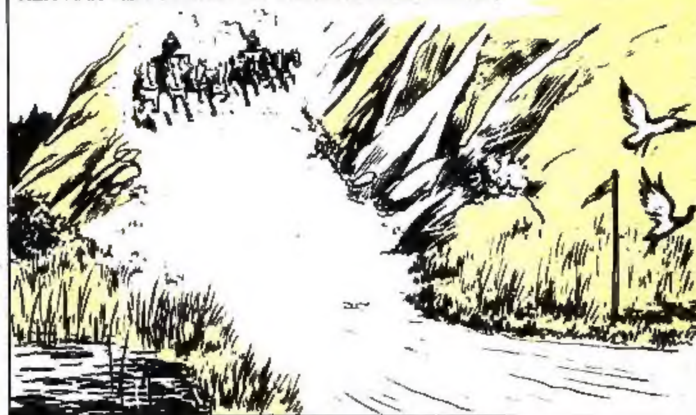
DE WAGEN-MENNER

HET VOLGENDE OGENBLIK LAGEN DE SCHIMMELS VÓÓR OP ELDA'S SPAN.
PRACHTIG GEDAAN, JONGENS! WE ZIJN ZE VOORBIJ!

MET VLIEGENDE VAART DAVERDEN DE PLOEGEN VOORT. LINKS EN RECHTS VAN HEN LAG HET MOERAS.

INTUSSEN WACHTTE WULVA IN EEN HINDERLAAG.
DAAR KOMT BRABO! NU ZAL IK HET HEM BETAALD ZETTEN!

WULVA LEGDE AAN, SPANDE ZIJN BOOG EN...

DE PIJL SCHOOT VLAK VÓÓR DE OGEN VAN DE PAARDEN LANGS. DE ARME DIEREN BEEFDEN VAN SCHRIK.
AH! HEEL GOED GERICHT!
WAT IS DAT?

DE PAARDEN ZIJN GESCHROKKEN. IK KAN ZE NIET MEER HOUDEN!

WULVA KEEK GRIMMIG TOE.
DIE DWAZE BRIT ZAL ZIJN KOPPEL NOOIT KUNNEN HOUDEN! ZE GAAN AL ZWENKEN.. STRAKS RENNEN ZE HET MOERAS IN!

Loekie de circushond

EEN VRIEND IN NOOD

(Slot)

Loekie, nu moet je eens goed naar me luisteren," zei Polly. Loekie spitste zijn oren en keek zijn bazin vragend aan. Polly hield hem een gesloten envelop voor. „Ik heb hier een brief."

De hond duwde zijn neus tegen de envelop en snuffelde eraan. Hij rook een vreemd, sterk parfum, waarvan hij bijna moest niezen.

„Het is een heel belangrijke brief," vervolgde Polly, „die oom Jaap zo gauw mogelijk moet hebben. Hier! Breng hem maar naar de baas. Naar oom brengen!"

Loekie kwispelde met zijn staart en nam de brief tussen zijn tanden.

„Naar oom!" zei Polly nog eens.

Loekie wist nu wat er van hem verwacht werd en Polly keek hem trots glimlachend na, terwijl hij wegrende.

Er stonden heel wat woonwagens rondom de grote circustent, maar Loekie hoefde echt niet te zoeken naar de wagen van oom Jaap, de directeur. Hij nam de kortste weg over een kaal stuk land achter het circus en terwijl hij daar liep, hoorde hij plotseling een doordringend gejank — het klaaglijke gejank van een hond in nood.

Loekie bleef onmiddellijk staan, keek om zich heen en snoof. Hij rook het spoor van Tarzan, een grote, zwarte hond, die zichzelf als de heerser over alle honden van het circus beschouwde als Loekie niet in de buurt was.

Loekie zwenkte naar links, in de richting van het bos. En in het struikgewas aan de rand van het bos zag hij Tarzan. Grommend en met al zijn haren overeind stapte hij op een heel klein hondje af, dat jammerend in elkaar kroop. Er lag een stukje vlees op de grond, dat het zielige hondje waarschijnlijk uit zijn bek had laten vallen. En op dat stukje vlees had Tarzan het gemunt. Hij kwam langzaam naderbij en sprong. . .

Loekie was zo zachtjes tot aan de rand van het bos gekomen, dat geen van de twee honden hem gehoord had. Ze zagen hem pas toen hij als een pijl uit een boog te voorschijn schoot, recht op Tarzan af. Hij besprong de grote, zwarte hond en worstelde net zo lang met hem totdat deze angstig terugdeinsde en pardoes in een modderige sloot terechtkwam.

Het kleine hondje rende kwispelstaartend op Loekie af en besnuffelde hem. En omdat hij voelde, dat hij voor Loekie niet bang hoefde te zijn, raapte hij vlug zijn stuk vlees op en slokte het hongerig naar binnen, zoals een hond doet die in geen dagen iets te eten heeft gehad.

Loekie keek het kleine hondje aan. Toen draaide hij zijn kop om en wierp een blik in de richting van het circus, wat voor een hond maar één ding kan betekenen: Volgen!

Het kleine hondje zwaaide vrolijk met zijn staart en volgde zijn beschermer.

Maar plotseling herinnerde Loekie zich met een schok de belangrijke brief, die hij naar oom Jaap had moeten brengen en hij bleef staan. Hij had de brief laten vallen, toen hij op Tarzan afsprong. . .

Schuldbewust keek Loekie in het rond. Oom Jaap zou boos zijn. Heel boos. Hij begon de grond af te zoeken tot aan de sloot, waarin Tarzan gevallen was, maar hij zag de brief nergens. Met zijn kop omlaag ging hij terug naar het circus, op de voet gevolgd door het kleine hondje.

Vlak bij de eerste woonwagens bleef Loekie even staan. Hij wist niet wat hij het beste kon doen: naar oom Jaap gaan of naar Polly. Toen nam hij een besluit

en liep met een beschaamde snuit in de richting van Polly's woonwagen. Met zijn kleine vriend kwam hij bij de woonwagen aan, maar hij vond er zijn bazin niet. Wat hij er wél vond, was het trommeltje koekjes op het buffet. Loekie wist dat hij niet aan dat trommeltje mocht komen, tenzij Polly er toestemming voor gaf. Maar hij zag het kleine hondje er zo gretig naar kijken, dat zijn hart bijna smolt. Hij zette zijn voorpoten tegen het buffet en duwde net zo lang met zijn neus tegen het trommeltje totdat het op de grond viel en alle koekjes links en rechts in het rond werden geslingerd.

Het hondje vloog erop af en werkte de helft van de koekjes in minder dan geen tijd naar binnen, terwijl Loekie vaderlijk zat toe te kijken en zichzelf afvroeg of hij er zelf ook niet één heel kleintje van zou nemen. Hij had net besloten dat hij het er maar op moest wagen, toen hij Polly's stem buiten hoorde.

„Ik begrijp er niets van, oom," zei ze. „Loekie doet zijn boodschappen altijd keurig. Weet u zeker, dat hij de brief niet in uw woonwagen heeft achtergelaten, terwijl u even weg was?"

„Nee, Polly," bromde oom Jaap. „Dat is uitgesloten, want ik ben helemaal niet weg geweest. En ik heb Loekie de hele middag niet gezien."

„Maar waar kan hij dan zijn?" zei Polly. „Loekie! Loekie!"

Loekie slikte een paar keer snel en liet toen zijn bekende „Hier ben ik"-geblaf horen.

Het volgende ogenblik werd de deur van de woonwagen opengegooid en stonden oom Jaap en Polly met grote ogen van verbazing op de drempel.

„Maar, Loekie!" riep Polly uit. „Wat krijgen we nou? Je hebt het koektrommeltje op de grond gegooid en meer dan de helft van de koekjes opgegeten!" Ze zag het kleine hondje niet, dat zich vlug achter de deur verborgen had.

„Kijk, kijk, kijk," zei oom Jaap. „Daar zit me die schrandere hond op zijn gemak de koektrommel leeg te eten in plaats van een brief te bezorgen. Mooi is dat!"

Polly kreeg een kleur als vuur. Ze kon het niet goed hebben, dat iemand een aanmerking maakte op het gedrag van haar lievelingshond. En het ergste vond ze nog, dat oom Jaap gelijk had. Er was geen verontschuldiging mogelijk.

Ze stapte de woonwagen binnen, maar toen ze de deur verder openduwde, hoorde ze plotseling een zacht gejank. Zonder het te weten, had ze het kleine hondje pijn gedaan.

Met grote ogen staarde ze naar het kleine scharminkeltje. En ze zag ook de koekkruimels aan zijn snorharen.

„Ach, dan heb jij de koekjes opgegeten! Oom, kijk eens naar die kleine hongerlijder hier. Loekie heeft hem mee naar huis genomen. Nu begrijp ik waarom hij de koektrommel op de grond gegooid heeft. Dat was voor zijn vriendje!"

Ze knuffelde Loekie. „Je bent een lieve hond en ik vind het geweldig, dat je zo'n goed hart hebt."

Oom Jaap keek met opgetrokken wenkbrauwen naar het kleine hondje. „Heel mooi van Loekie om een hongerig zwervertje mee naar huis te nemen," zei hij. „Maar ik kan er toch echt niet blij om zijn. Dat kleine ding gaat natuurlijk de paarden op hol jagen. Ik wil het zo gauw mogelijk weg hebben."

Het kleine hondje hoorde de boze toon in oom Jaaps stem en het kroop angstig achteruit. Haastig schoof het de woonwagen uit en viel de vier treden van het trapje omlaag.

Een paar seconden later klonk een nijdig gekef, gevolgd door het geschreeuw van woedende mannen. De pony's werden net naar de circustent gebracht en het kleine hondje was zo van ze geschrokken, dat hij angstig begon te blaffen. De pony's werden zenuwachtig en begonnen door elkaar heen te rennen. Een jong meisje, dat net een handstand maakte op de rug van een der paardjes, viel. Het hele circus leek in rep en roer.

„Gooi dat nijdige hondje het circus uit!" schreeuwde iemand. Er werden allerlei voorwerpen in de richting van het zwervertje gesmeten. Oom Jaap snelde toe om de jongedame die van haar paard gevallen was, de helpende hand te bieden en Polly volgde hem met Loekie.

„Laat Loekie dat keffertje wegjagen, Polly!" riep de man van de paarden. „Dat beest maakt al mijn pony's zenuwachtig!"

Maar het kleine hondje was al lang tussen het struikgewas gevlucht; Polly vond het niet nodig Loekie achter hem aan te sturen.

Binnen vijf minuten was de opwinding

Met grote ogen staarde ze naar het kleine scharminkeltje. En ze zag ook de koekkruimels aan zijn snorharen.

gelukkig voorbij. Er waren geen ongelukken gebeurd en het meisje had geen schadelijke gevolgen ondervonden van haar valpartij.

Maar oom Jaap berispte Loekie toch ernstig.

„Denk erom, dat je dat hondje niet meer meebrengt, want dan krijg je het met mij aan de stok," zei hij boos. En hij beval Polly om Loekie in haar woonwagen op te sluiten. „Een mooie geschiedenis, hoor," bromde hij. „Alsof ik al niet genoeg moeilijkheden aan mijn hoofd heb nu de Franse artieste Gazelle maar wegblijft. Stel je voor! Ik heb haar naam met enorme letters op de aanplakbiljetten laten drukken en nu komt ze niet."

Polly probeerde hem te troosten.

„Oom, de brief die Loekie u moest brengen, was van haar. Ik ben ervan overtuigd, dat ze vanmiddag komt opdagen. Ze is natuurlijk door het een of ander opgehouden."

„Opgehouden! Opgehouden!" mopperde de baas. „Ik zal haar leren. . ."

Hij zweeg plotseling toen hij Kuko, de clown, met een opgewonden gezicht op hem af zag rennen.

„Baas! Baas! Gazelle is er!" riep hij.

Polly slaakte een zucht van opluchting en oom Jaaps gezicht klaarde helemaal op, toen een elegant geklede dame naderbij tripte.

„Ah, monsieur, bent u de baas?" vroeg ze. „Ik heb slecht nieuws! Mijn lieve Bimbo is plotseling spoorloos verdwenen en ik maak me zorgen om hem. Ik kan niet buiten hem, monsieur!"

„Bimbo?" vroeg Polly. „Wie is Bimbo, madame Gazelle?"

„Mijn hondje! Mijn lieve kleine hondje. Gisteren is hij bij een bocht van de weg uit de auto gevallen en sindsdien ben ik hem kwijt. Ik heb zo'n verdriet om hem!"

Polly kreeg plotseling een afschuwelijk vermoeden.

„Een klein hondje?" riep ze uit. „Is het ongeveer zo groot?" Ze wees met haar handen de grootte aan van het zwervertje, dat Loekie mee naar huis gebracht had.

„Ja! Ja! Hebt u hem gezien?"

Oom Jaap keek naar Polly, en van haar naar Loekie.

„Dat moet Loekies vriendje geweest zijn. Vooruit, Loekie. Zoek dat hondje. Zoek dat kleine beestje, dat we het circus uitgejaagd hebben."

Madame Gazelle was woedend toen ze hoorde, dat iemand het gewaagd had haar lieve hondje weg te jagen. Maar Polly boog zich over Loekie en zei: „Vlug, Loekie. Ga je vriendje zoeken. Zoek het hondje! Als je hem niet terugbrengt, zal Gazelle niet willen optreden. Toe, Loekie," smeekte ze. „Zoek het hondje!"

Loekie keek haar een ogenblik verward aan. Hij hoorde het woord „zoek" en hij begreep wat er van hem verwacht werd. Toen spitste hij zijn oren en rende weg.

Bimbo zat angstig weggedoken in het struikgewas van de bosrand. Hij was bang. De mensen hadden hem weggejaagd en nu zat hij hier helemaal alleen, terwijl Tarzan, die grote zwarte hond, in de buurt was. En terwijl hij daar als een zielig hoopje ellende ineengedoken zat, hoorde hij plotseling vlakbij het geblaf van zijn vriend Loekie. Bimbo rende hem kwispelstaartend tegemoet.

Maar voor Loekie kwam nu de moeilijkheid, dat hij het kleine hondje weer mee naar het circus moest zien te nemen. Hij probeerde Bimbo duidelijk te maken, dat hij hem moest volgen, maar het hondje begon al te beven van angst als hij maar dacht aan het circus met al die boze mensen en die rondvliegende kluiten aarde. Telkens als Loekie in de richting

WIM WIJS

van het circus liep, bleef Bimbo angstig staan en weigerde te volgen.

Er moest dus een andere oplossing gevonden worden. Als hij Bimbo niet bij Polly kon brengen, moest hij Polly maar naar het hondje brengen. Hij liep in de richting van een groepje struiken en maakte Bimbo duidelijk dat hij daar veilig was. Toen rende hij zo hard hij kon terug naar het circus, waar Polly, oom Jaap en Gazelle op hem wachtten.

„O! Heb je Bimbo niet gevonden, Loekie?" riep Polly uit. Maar Loekie sprong tegen haar op en keek veelbetekenend in de richting van de bosrand Hij draaide zich om, liep een paar meter, bleef staan en blafte.

„Hij bedoelt dat ik hem volgen moet," zei Polly en ze liep vlug achter Loekie aan.

Kwispelstaartend rende Loekie terug naar het struikgewas, waar hij zijn kleine vriend had achtergelaten. Maar toen hij er aankwam, was er geen spoor van Bimbo te bekennen. Wel stond Tarzan met een kwaadaardige blik in zijn ogen bij het bosje. Loekie werd razend. Hij begreep, dat de grote hond Bimbo had weggejaagd en hij vloog grommend op Tarzan af.

„Loekie! Kom hier!" riep Polly, toen ze zag dat de twee honden wild met elkaar vochten

Loekie kwam met hangende oren terug. Hij was verdrietig, omdat hij Polly niet kon uitleggen, wat er gebeurd was. Oom Jaap en Gazelle waren nu ook bij de bosrand gekomen en de baas haalde boos zijn schouders op. „Wat hebben we nu aan zo'n hond?" zei hij. „In plaats van Bimbo te zoeken, gaat hij een partijtje vechten."

Ze zochten de omgeving af, maar Bimbo was weg en bleef weg.

„Ik zie hem nooit meer terug," snikte Gazelle. „Ik ben helemaal van streek en zonder mijn Bimbo kan ik niet. . . Ik durf vast niet op te treden, vanavond."

Oom Jaap beet op zijn lip. Hij begreep dat Gazelle te zenuwachtig was om in de nok van het circus te werken en hij zou dus wel genoodzaakt zijn het publiek mede te delen, dat haar optreden niet kon doorgaan.

„Ik kan de verantwoording niet nemen om haar in deze toestand te laten optreden," zei hij tegen Polly. „Ze zou kunnen vallen en. . ."

Polly knikte.

„Het is vreselijk, oom," zei ze. „Het publiek verwacht de wereldberoemde Gazelle te zien en nu. . . Als we Bimbo toch maar konden vinden. . ."

Loekie zag, dat zijn bazin bedroefd was en hij voelde zich ellendig. Hij jankte. Zijn kop ging omhoog en hij stootte een verdrietig gejank uit. Toen ging hij plotseling op zijn achterpoten staan en spitste zijn oren. In de verte had hij een duidelijk antwoord-geblaf gehoord. Hij draaide zich snel om en rende weg.

„Bimbo!" riep ze en ze sloot haar kleine lieveling in haar armen.

„Loekie! Waar ga je naar toe?" riep Polly. Maar hij luisterde niet. Zonder op of om te kijken, liep hij in de richting van waar het geluid was gekomen; hij vond zijn kleine vriendje angstig weggekropen in een verlaten vossehol. Loekie probeerde hem weer duidelijk te maken, dat hij hem moest volgen, maar Bimbo wist niet, dat zijn bazin op hem wachtte in het circus en bleef waar hij was. Hij durfde eenvoudig niet.

Toen werd Loekie een beetje ongeduldig. Hij stapte op Bimbo af, beet hem in zijn nekvel en probeerde hem mee te slepen. Maar Bimbo rukte zich los en schoot angstig terug naar zijn vossehol. Even later kwam hij echter weer te voorschijn met een brief in zijn bek! Een brief, die besmeurd was met modder, maar die Loekie toch onmiddellijk herkende. Dat was de belangrijke brief, die hij van Polly naar oom Jaap had moeten brengen. Hij schoot er bliksemsnel op af en probeerde hem uit Bimbo's bek te rukken. Maar het kleine hondje wilde hem niet loslaten. Hij vond, dat het zijn brief was. Hij had hem in het bos gevonden en er het parfum van zijn bazin aan geroken. En daarom wilde hij hem niet afgeven.

Loekie begreep plotseling, dat Bimbo erg gesteld was op de brief. Als hij die te pakken kon krijgen, zou hij er Bimbo mee naar het circus kunnen lokken.

Hij moest wel een list te baat nemen. Op een moment, dat Bimbo even opzij keek, besprong Loekie hem snel en gooide hem omver. Het hondje liet van de schrik de brief uit zijn bek vallen en Loekie griste hem vlak voor zijn neus weg. Bimbo probeerde de brief terug te pakken, maar Loekie zette het op een lopen en lokte het kleine hondje op die manier naar het circus.

Polly zag hen het eerst en ze klapte in haar handen van blijdschap. „Daar zijn ze!" riep ze.

Loekie had de brief nog steeds in zijn bek; hij liep ermee naar oom Jaap en legde hem voor zijn voeten neer.

„Kijk, dat is de verloren brief!" riep oom Jaap verbaasd uit. „Hij komt hem toch nog bezorgen."

Achter hem stond Gazelle; op het moment, dat ze het kleine hondje zag, klaarde haar verdrietige gezicht als bij toverslag op

„Bimbo!" riep ze en ze sloot haar kleine lieveling in haar armen. „Mijn kleine Bimbo! Nu heb ik je terug! Loekie heeft je dus toch gevonden!"

Oom Jaap bukte zich en klopte Loekie op de rug.

„Jij bent een geweldige hond," zei hij trots. „Je verdient gewoon een medaille voor je fijne speurneus."

Loekie kwispelstaartte. Hij was blij, dat de baas nu weer tevreden over hem was

Die avond trad de wereldberoemde artieste Gazelle in het circus op en het publiek gaf haar een geweldig applaus. Er kwam gewoon geen eind aan, toen madame Gazelle het hooggeëerde publiek had verteld hoe Loekie haar onmisbare vriend Bimbo had teruggevonden. En dat applaus was voor Loekie, die als een volleerd artiest boog en zijn lippen aflikte van trots.

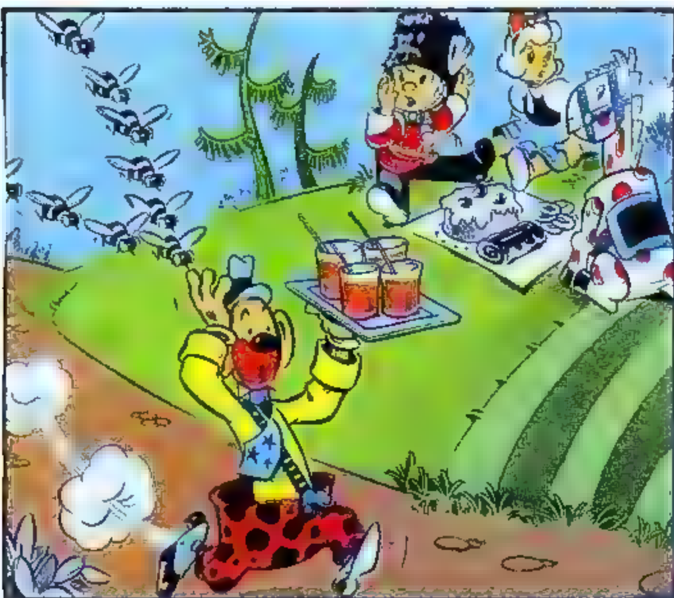
SPELEND

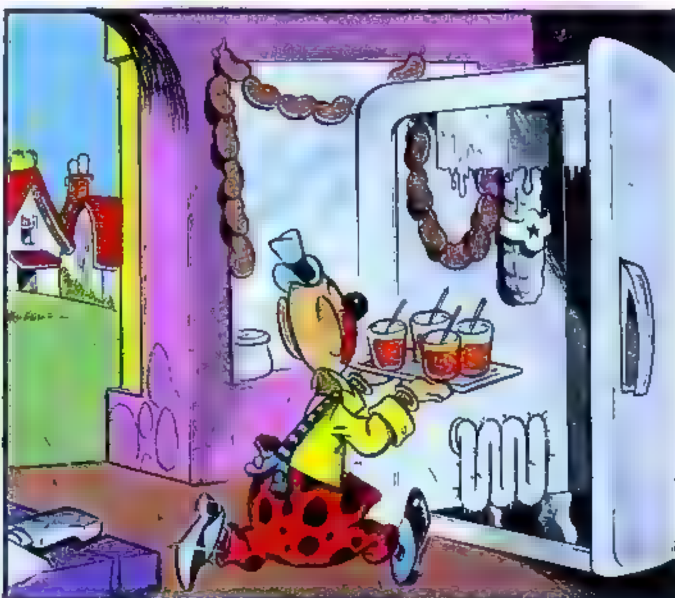
Het was een heerlijke, warme zomerdag. Kwink, die wist dat Tommie en Dollie met Batty waren uitgereden, wilde zijn vrienden eens verrassen. Ze zullen met die warmte wel dorst hebben, ik zal ze wat limonade brengen, dacht Kwink, dat zullen zij wel lekker vinden.

Kwink liep over de gloeiend hete weg met zijn limonade, die al gauw niet zo koel meer was, maar wel zoet. Een wesp rook dat en kwam erop af, hij streek nu eens op de glazen, dan weer op Kwinks hand neer. Kwink ging harder lopen, maar de wesp bleef bij hem.

Spoedig kwamen er nog meer wespen. „Ga toch weg, drink alle klaverbloemen leeg, maar niet mijn glazen," riep Kwink wanhopig. Hij holde voorbij de plek waar zijn vrienden picknickten, met zo'n vaart, dat de wespen geen tijd hadden de heerlijkheden daar te ruiken.

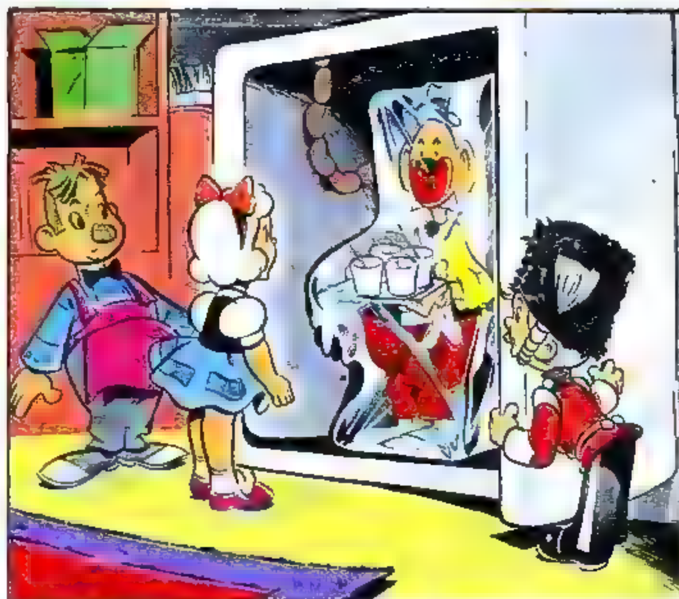
Maar opeens kreeg Kwink een snugger idee. Hij holde een slagerswinkel binnen, waar de wespen hem dadelijk in de steek lieten. De deur van de koelcel stond verlokkend open; Kwink stapte er met zijn limonade in om af te koelen en een beetje op adem te komen.

SPEELGOED

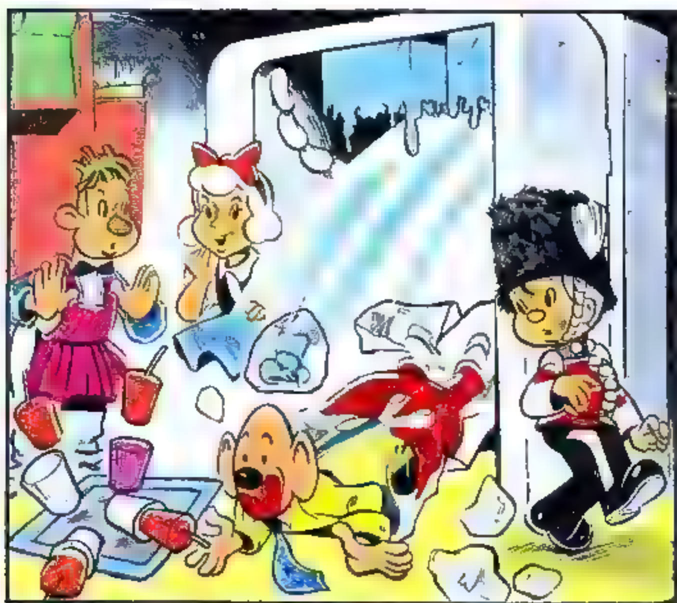

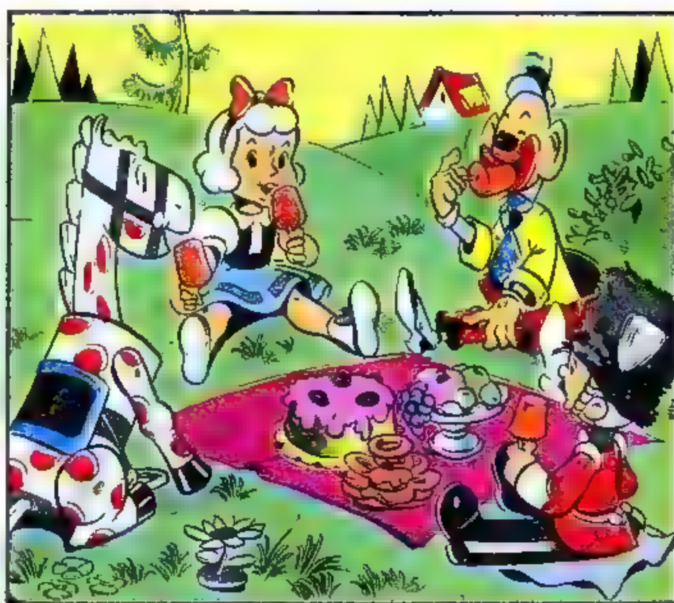
IJskoude limonade is veel lekkerder dan dat lauwe vocht, bedacht Kwink, die heerlijk opfriste. Even later wilde hij weggaan, maar hij kon niet. Hij stond vastgevroren aan de vloer en door zijn dampen en hijgen kwamen er ijspegels aan de hammen en worstjes.

Toen hij lang uitbleef, gingen Dollie en Tommie zoeken. Ze waren verbaasd hem bevroren bij de slager te vinden! De slager liet de ijskast ontdooien, zodat Kwink bevrijd kon worden. „Arme Kwink," zei Dollie, maar Kwink antwoordde niets, hij keek ijzig.

Na een poosje krakte de ijsklomp en stortte Kwink met limonadeglazen en al door de slagerij. „Heb je je bezeerd?" vroeg Tommie bezorgd. „Nee," bibberde Kwink, „alleen... de limonade is geen limonade meer, het is ijs." „Fijn," juichte Dollie.

Ze namen de ijzige Kwink gauw mee naar buiten en smulden samen van de ijslimonade. „Is dat nu geen frisse verrassing op zo'n warme dag?" zei Kwink trots; „limonade is zo gauw lauw." „Reuzelief van je," zei Dollie, „wil je een stuk taart hebben? Ik heb hem gebakken."

Captain JOKER

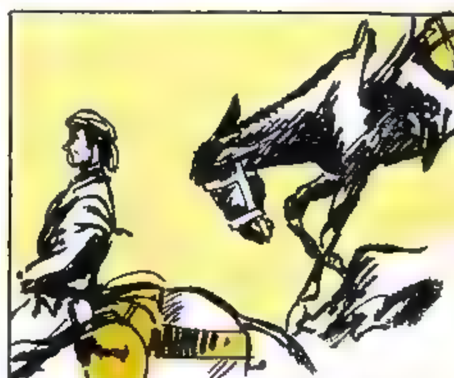

DIE ALLEEN VOOR DE ONVERSTOORBARE EZELS BEGAANBAAR WAREN. TOEN ZIJ EEN KLEIN DAL BEREIKT HADDEN, KWAM HUN TOT HUN VERBAZING PLOTSELING EEN GROEPJE RUITERS TEGEMOET. EEN VAN HEN VROEG JOKER OF HIJ IN DE OMGEVING EEN KARAVAAN HAD GEZIEN,

DIE ONDER LEIDING VAN EEN EUROPEAAN STOND.

JOKER EN DE GIDS ONTKENDEN NATUURLIJK DAT ZIJ IETS OF IEMAND GEZIEN HADDEN. DE RUITER GEBOOD HUN BARS HEM TE WAARSCHUWEN, ALS ZIJ DE KARAVAAN MOCHTEN ZIEN.

ONGEHINDERD KONDEN ZIJ DAARNA HUN VERKENNINGSTOCHT VOORTZETTEN. ZIJ VERMEDEN DE HERDERS, DIE IN DE OMGEVING VAN HET KLOOSTER HUN KUDDEN WEIDDEN, EN GINGEN IN EEN GROTE BOOG

TERUG NAAR HET KAMP. ONDERWEG KWAMEN ZIJ VOORBIJ EEN OUD, VERLATEN HUISJE, DAT ZIJ WAARSCHIJNLIJK WEL ALS ONDERDAK EN SCHUILPLAATS ZOUDEN KUNNEN GEBRUIKEN.

De man van staal

VOL ONGEDULD WACHTTE DE SJEIK TOTDAT ARCHIE ZIJN KRACHTEN MET DE ANDEREN ZOU METEN.

EEN GOEDE OEFENING VOOR MIJN MANNEN OM ZICH EENS TE METEN MET EEN REUS ALS UW MAN VAN STAAL.

ARCHIE IS INDERDAAD ONOVERTROFFEN, HOOGHEID.

TED FLUISTERDE KEN IN HET OOR...

ALS DE TANKAUTO KLAAR IS EN DE WEDSTRIJD IS ACHTER DE RUG, RIJDEN WE DADELIJK NAAR DE BLAUWE OASE.

INTUSSEN KEEK SIRDU, DE SPION, BELANGSTELLEND UIT EEN VENSTER TOE.

ZE MOESTEN EENS WETEN DAT HET 'T EINDE VAN DE MAN VAN STAAL ZAL WORDEN...

DIE TANKAUTO STELEN EN NAAR DE GESLUIERDE ARABIER RIJDEN IS KINDERWERK. ALS MIJN MEESTER DE JUWELEN IN DE SFINX VINDT, KRIJG IK EEN HOGE BELONING.

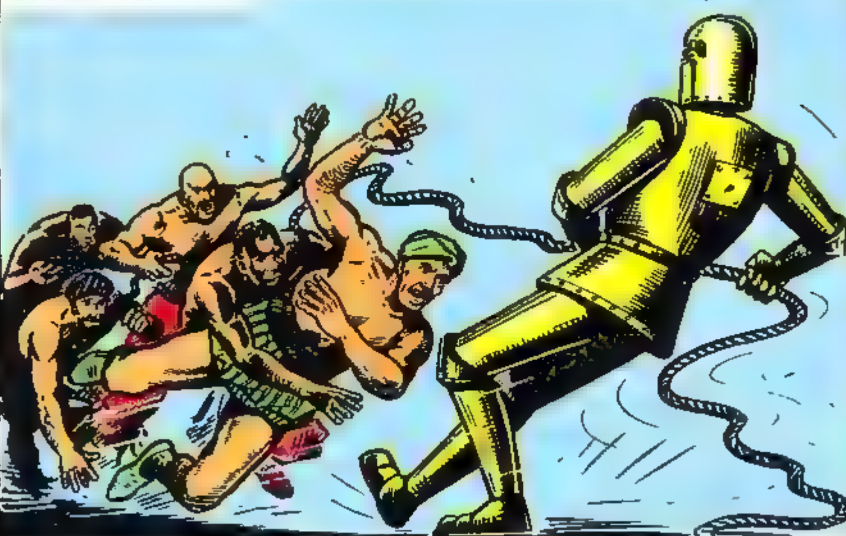
INTUSSEN BEGON HET TOUWTREKKEN.

TREK! TREKKEN!

MIJN MANNEN ZIJN STERKER DAN UW MAN VAN STAAL. U ZULT HET ZIEN...

TED KNIPOOGDE EENS TEGEN KEN.

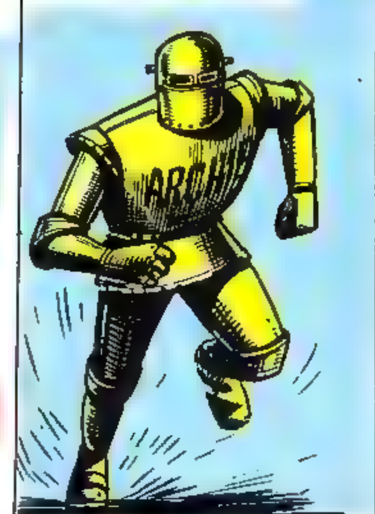
DE SJEIK ZAL WEL SCHRIKKEN ALS ARCHIE OP VOLLE KRACHT TREKT.

ARCHIE TROK... EN ALLE ZES DE MANNEN VIELEN ALS LUCIFERTJES OMVER.

OOK GEDURENDE HET VERDERE VERLOOP VAN DE WEDSTRIJD WON ARCHIE TELKENS.
WAT EEN KOGELSTOTER!
HET LIJKT WEL EEN KANON!

DE WEDSTRIJD EINDIGDE MET VERSPRINGEN. DE SJEIK WREEF IN ZIJN HANDEN VAN PLEZIER.
UW MAN VAN STAAL IS ENORM, MAAR OP DIT NUMMER ZAL HIJ TOCH VERSLAGEN WORDEN.
DAAR BEN IK NOG NIET ZO ZEKER VAN, HOOGHEID.

DE SJEIK LACHTE BOOSAARDIG.
DE MAN VAN STAAL SPRINGT Z'N ONDERGANG TEGEMOET.

ARCHIE NAM EEN FLINKE AANLOOP.

HET VOLGENDE OGENBLIK...
ZIET U WEL, HOOGHEID, HIJ SPRINGT VEEL VERDER DAN UW MANNEN.

DE SPION BIJ HET VENSTER LACHTE LUID.
HIJ SPRINGT MIDDEN IN HET GAT DAT WE VOOR HEM HEBBEN GEGRAVEN. WE KUNNEN DIE TWEE BLANKEN NU GEMAKKELIJK BAAS EN DE TANKAUTO IN BESLAG NEMEN.
ARCH

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE GRAAF HAD MET OPZET RUDOLFS JAS IN HET WATER GEGOOID, DIE LATER DOOR EEN GRENSPATROUILLE WERD OPGEVIST. NIEMAND ZOU NU VERMOEDEN DAT RUDOLF OVER DE GRENS GEVANGENGEHOUDEN WERD. RUDOLF WAS EEN GROOT GEVAAR VOOR ROFFSTEIN EN PRINS ERIK; TEN EERSTE OMDAT HIJ HUN PLANNEN DOORZAG EN TEN TWEEDE OMDAT RUDOLF TROONOPVOLGER VAN HILVANIA WAS. DE SLUWE ROFFSTEIN WIST NIET, DAT DE PRINSES INTUSSEN HAD ONTDEKT WIE HET ARRESTATIEBEVEL HAD VERVALST

DE GRAAF WAS MET STOMHEID GESLAGEN.

MAAR, HOOGHEID...

U HOORT ER MEER VAN EN INTUSSEN BLIJFT U OP UW KAMER!

DE GRAAF WERD WEGGEVOERD.
DE PRINSES LIET ZICH IN EEN STOEL VALLEN.

WAAROM ZOU ROFFSTEIN DAT GEDAAN HEBBEN EN ZOU ERIK...?

INTUSSEN REED PRINS ERIK IN GEDACHTEN VERZONKEN OOK TERUG NAAR KONIGSDORFF.

DANK ZIJ ROFFSTEIN ZIJN WE DIE HOUTVESTER KWIJT. SPOEDIG ZIJN AL MIJN ZORGEN VOORBIJ...

MAAR BIJ HET KASTEEL WERD DE KOETSIER AANGEHOUDEN.

HOOGHEID, DE GRAAF LAAT U WETEN DAT HIJ HUISARREST HEEFT OP BEVEL VAN DE PRINSES.

WAT?

ZOU ANITA IETS VAN DE HOUTVESTER GEHOORD HEBBEN?

OP HET KASTEEL AANGEKOMEN GING PRINS ERIK NAAR ZIJN ADJUDANT.

WAT IS ER GEBEURD? HOE MOET HET NU MET ONZE PLANNEN?

IK BEN IN ONGENADE. MAAR ALS U MIJN RAAD OPVOLGT, KUNT U ER ALLEEN MAAR BIJ WINNEN.

PRINS ERIK STAARDE ZIJN ADJUDANT AAN.

WAT BEDOELT U PRECIES?

U ZULT WEL ZIEN. NEEM DE DEGEN EN GA MEE.

Het geheim van de vliegende dokter

DOOR E. BERESFORD

V

KORTE INHOUD: *Lis en Tom Tinford gaan een maand logeren op de boerderij van hun vaders vriend in Australië; later zullen zij naar Nieuw-Zeeland gaan, waar hun vader benoemd is aan een landbouwschool. Zij reizen per vliegtuig. In Zwitserland vraagt een zekere Brook, of zij voor hem een doos bonbons willen dragen; hij gaat ook naar Australië. Bij de landing in Karachi kijken zij hun ogen uit; ze zien onder andere olifanten en een blinde bedelaar, die later in de tas van Brook snuffelt. Later, in Singapore, zien zij dat Brook een onaangenaam onderhoud schijnt te hebben met Smithson, een andere passagier.*

·

Meneer Brook dronk zijn glas in één teug leeg. Toen scheen hij tot andere gedachten te zijn gekomen en zich maar bij de toestand neer te leggen. Hij glimlachte, haalde de schouders op en liep toen op de kinderen af. Ze hadden hem recht in zijn gezicht gekeken en daarom vonden ze het maar beter ook te glimlachen. Wonderlijk genoeg gaf hij echter geen teken, dat hij ze herkende, ofschoon hij ze zeker had zien staan.

Lis en Tom knipperden met de ogen over zijn vreemde gedrag. Toen de beide mannen voorbij waren, draaide Lis zich om om hen na te kijken.

„Hij is mal," zei ze. „Misschien heb je toch wel gelijk. Maar het kan ook zijn, dat hij zijn geheugen is kwijtgeraakt Kom, laten we nu vlug gaan, anders krijgen we nog last."

„Wacht even,''zei Tom en hij zei dat op zo'n vreemde toon, dat zij zich omdraaide en hem aankeek Hij had een stukje papier in zijn hand.

„Wat is dat ?" vroeg Lis. „Toe, kom nou, Tom, anders missen we de bus nog."

„Het is een boodschap," zei Tom „Tenminste, dat denk ik. Meneer Brook drukte het mij in de hand toen hij langs liep."

„Nou vraag ik je!" riep Lis uit en ze zette het op een lopen langs de winkelgalerij, met haar broer op haar hielen. Tom hield het papiertje stevig in zijn hand, maar hij wist al precies wat erop stond·

nem 2 Bimbowerie bons.

HOOFDSTUK V

Aankomst in Australië

Misschien waren zij meer vermoeid dan zij wilden bekennen, in ieder geval sukkelden de kinderen in de bus in slaap en tenslotte liepen zij als in een droom terug naar het vliegtuig. Wat was het heerlijk onder de dekens te kruipen en heel vlug in slaap te vallen. Nog even kreeg Tom het gevoel, dat hij misschien iets moest doen met die geheimzinnige boodschap, maar zijn hersenen konden het vraagstuk niet meer verwerken.

Hij lag nog heerlijk te dromen, toen de nieuwe stewardess hem wakker maakte met de mededeling, dat zij spoedig zouden landen op het vliegveld van Djakarta.

„Vijf uur in de middag," bromde hij en hij keek naar de diepzwarte hemel buiten.

„Het is net één uur in de nacht, bedoel je," geeuwde Lis.

Slaperig pakte Tom een klontje van het schaaltje, dat de steward hem voorhield.

„Denk eraan, Lis, kauwen maar; anders gaan je oren suizen als we hoogte verliezen." Ze kauwde gehoorzaam en ze kreeg nu alleen maar het grappige gevoel of er iets lichts tegen haar oren werd gedrukt, terwijl het vliegtuig van zesduizend meter omlaag vloog. Door de microfoon vertelde de stewardess, dat het buiten flink heet zou zijn en dat ze de jassen maar moesten laten liggen.

Met de slaap nog in de ogen strompelden ze de trap af. Wat was het heet! Het leek wel of ze een hete, vochtige oven binnenstapten. Lis, die zich nog even had afgevraagd of ze haar jasje niet moest meenemen, was blij dat ze het

maar niet had gedaan, want zelfs in haar katoenen bloesje had ze het smoorheet. In de ontvangsthal zaten ze knikkebollend voor zich uit te suffen en ze keken alleen maar even op als er mensen vlak langs hen liepen. Er was heel wat te doen op het vliegveld zo midden in de nacht, maar ze konden zich er niet in verdiepen. Tom vocht tegen de slaap, terwijl hij mompelde: „Boodschap, boodschap, boodschap. . ."

Plotseling sprong hij overeind. „Ik val in slaap, als ik hier nog langer blijf zitten," zei hij. „Laten we even naar die winkeltjes daar gaan kijken. Maar we kopen niets, hoor," voegde hij er vlug aan toe

Ze liepen langs de tafeltjes naar de winkeltjes, die helder verlicht waren om hun koopwaar goed te laten zien. Er was veel houtsnijwerk en Tom had dolgraag een bepaald houten beeldje voor zijn vader willen kopen. Lis slenterde verder, onderhand dromerig proberend het vreemde geld om te rekenen in Engels geld. Ze bracht er niets van terecht. Ze was de hele meneer Brook en meneer Smithson vergeten; vaag herinnerde zij zich, dat zij ze niet had gezien in de bus, die van het vliegveld was vertrokken, en zij had toen verondersteld, dat ze een auto hadden genomen, zoals enkele andere passagiers. Wat deed het ertoe, ze zouden nu spoedig van hem en zijn malle bonbons af zijn! Bonbons. Ze was opeens klaarwakker.

„Hee, zeg, Tom," zei ze en ze trok haar broer weg bij het houtsnijwerk. „Kijk eens, daar zijn net zulke dozen chocolade als meneer Brook ons heeft gegeven om voor hem te dragen." En inderdaad, het waren dezelfde. Een hele etalage vol bonbons in gouden dozen.

Tom keek ernaar. „Ze zien er goed uit, hè?" gaf hij toe. „Maar ik dacht, dat meneer Brook had gezegd, dat je ze alleen in Zwitserland kon krijgen. Hij zei zelfs, dat het iets heel bijzonders was, herinner jij je nog? Zeg, zou je het geen goed idee vinden als. . ." Hij stopte.

„Ja?" zei Lis vlug

„Als we er een paar kopen als cadeautje voor onze gastvrouw in Australië. Ik bedoel, iedereen houdt wel van heel speciale bonbons."

„Ik vind dat een heel goed idee," zei Lis. „Als ze maar niet al te duur zijn."

Tom vroeg het aan de man achter de toonbank. Deze had al twee dozen uit de etalage gehaald en ingepakt, voordat ze het konden verhinderen. Ook hij wilde wel Engels geld ontvangen.

„Ik dacht dat je had gezegd, dat we geen geld meer zouden uitgeven," zei Lis lachend, toen ze terugliepen naar hun tafeltje.

„Dit is iets anders," zei Tom waardig. „Alle mensen, wat is het warm." Hij pakte een viltje van de tafel en begon zich koelte toe te wuiven. „Zeg, we moeten er toch eens achter zien te komen wat meneer Brook met dat briefje heeft bedoeld."

„Ik heb het veel te warm en ik ben veel te slaperig om me erin te verdiepen," zei Lis terwijl ze lui achterover leunde en haar ogen sloot. „We zullen het hem morgen — nee, vandaag — vragen als we aankomen in Sydney. Dat zal dan het eind van de geschiedenis zijn. Gelukkig maar."

„Ik zal wel weer mijn tanden moeten poetsen," gromde Tom, toen hij Lis even later langs het gangpad in het vliegtuig volgde. „Als die reis voorbij is, zal ik de schoonste tanden ter wereld hebben."

„We kunnen nu eens lekker lang slapen," zei Lis. Toen ze van de wasgelegenheid op haar plaats terugkwam, zag ze dat Tom al zijn stoel achterover had gezet en zijn deken tot zijn kin optrok.

„Dag, Lis," zei hij. „Tot in Australië."

Ze werden juist wakker, toen zij boven Australiës kustlijn vlogen. Ze zagen het geweldige werelddeel onder zich, met de blauwe zee, die op de stranden en rotsen spoelde. Weer zei de stewardess, dat het erg warm zou zijn.

Ze cirkelden boven Darwin en landden daarna. De stewardess had gelijk gehad: het was verschrikkelijk heet. Een klein beetje koeler dan Djakarta, omdat het nog vroeg in de ochtend was, maar ze konden de warmte en de vochtige lucht toch al voelen

„Er zijn grote moerassen hier in de buurt, met krokodillen," vertelde een van de stewardessen. „Daar gaan ze weleens jacht op maken"

Lis huiverde bij het idee, maar Tom luisterde belangstellend. Er waren maar heel weinig dieren waar hij graag jacht op zou willen maken, maar voor krokodillen had hij beslist een zwak plekje in zijn hart. Hij zou dolgraag eens een krokodillejacht meemaken, zelfs in deze hitte

Weer was de temperatuur in het gebouw op het vliegveld heerlijk koel; de stewardess vertelde hun, dat ze een douche konden nemen als ze wilden.

„We blijven hier een uur en een kwartier," verklaarde ze. „Dus jullie behoeven niet het gevoel te hebben, dat je je moet haasten. Je kunt ook ontbijten."

„Eerst een douche en dan ontbijten, dat is geweldig," zei Lis, terwijl ze probeerde zich in te denken, dat ze echt op Australische bodem stond.

Ze volgden de stewardess naar de wasgelegenheden; Lis vond het echt een opkikkertje onder de douche te staan en het water steeds kouder te laten worden. Toen ze terugliep naar het restaurant, met nog vochtige haren, zag ze dat Tom al de helft van een stevig ontbijt op had.

„Ik kon echt niet langer wachten," zei hij verontschuldigend. „Ik heb hetzelfde voor jou gevraagd, is dat goed?"

„Zalig," zei Lis, toen een gekoelde sinaasappel voor haar werd neergezet „Vind je het niet fijn, dat we er tenslotte zijn?"

„Weet je wat ik voor gevoel heb?" zei Tom tussen een paar happen spek met ei in. „Alsof we de hele wereld zijn rondgevlogen en tenslotte in Engeland zijn

„Zo, jongens, zijn jullie foto's aan het nemen?"

geland. Niet dat het in Engeland ooit zo heet is als hier, maar toch lijkt het een beetje op thuis. Misschien komt het, doordat ze hier net zo thee zetten als moeder."

Ze aten verder en daarna, toen ze nog een paar minuten overhadden, gingen ze naar buiten, waar Tom een paar foto's wilde nemen. Het leek alsof de hitte op hen viel, toen ze naar buiten stapten. Lis, die haar gebruikelijke kaarten aan een meisje had afgegeven om te posten, voelde zich opeens erg vrolijk. Het was waar wat Tom had gezegd, hier voelde ze helemaal geen heimwee meer en Australië leek wonderlijk veel op Engeland. Ze nam een paar foto's van Tom, die het geweldig vond toen een lange man met een brede hoed en een paard aan de teugel naar hen toekwam.

„Zo, jongens, zijn jullie foto's aan het nemen?" zei hij op vreemde, langzame toon.

„Ja, wij zijn Engelsen," verklaarde Tom. „We zijn voor het eerst in Australië."

„Nou, welkom dan in Aussie!" zei de man.

„Dank u," antwoordde Lis. „Zou ik misschien een foto mogen nemen van u en mijn broer samen? Dat zal dan ons eerste echt Australische kiekje worden." Hij vond het goed. Nadat hij afscheid had genomen en met zijn paard was weggegaan, zei Tom: „Nou, als alle Australiërs zo vriendelijk zijn, zullen we hier een geweldige tijd hebben."

„Wat denk je van die boodschap?" vroeg Lis opeens.

„We zullen het meneer Brook in Sydney vragen en niet eerder," antwoordde Tom. „Anders gaat hij ons misschien weer allerlei vragen stellen en ik wil veel liever door het raampje naar Australië kijken."

Lis was het met hem eens en zij gingen terug naar hun vliegtuig, blij weer in de koelte te komen na de hitte.

„Wat is de echte, Australische tijd?" vroeg Tom, toen de machines begonnen te grommen.

„Bijna elf uur in de ochtend," zei Lis. „Hoe laat heb jij het?"

„Tien over twaalf 's nachts," zei Tom. „Moet je je voorstellen, thuis slapen ze allemaal en wij hebben juist in de hitte ontbeten."

Toen ze eenmaal van de grond af waren en ze hun riemen konden losmaken, zaten ze te reikhalzen voor het raampje. Al gauw knielden ze op de grond bij het raam, met de neuzen bijna tegen het glas. Ze hadden zich nooit gerealiseerd hoe groot Australië wel was, maar de machine vloog maar door met een snelheid van bijna zeshonderd kilometer per uur en steeds was er Australisch land onder hen. Ze zagen grote delen van de goudbruine aarde, waarop geen huis of mens te bespeuren viel. Af en toe kwamen ze over een kleine stad en dan vertelde de steward er iets over door de microfoon: hij noemde de naam, vertelde iets over de bevolking en de belangrijkste industrie. Ze aten in het vliegtuig en toen, de lucht begon al donkerder van kleur te worden en de kleine wolkenvelden kregen een zachtroze gloed, vertelde de stewardess dat ze spoedig Sydney zouden zien.

„Ik word zo zenuwachtig," zei Lis, terwijl ze over haar maag wreef, die opeens begon te kriebelen.

„Wel nee, dat ben je helemaal niet," zei Tom.

„Ik kan het me haast niet voorstellen, dat we er al bijna zijn. Aan de ene kant heb ik het gevoel alsof ik al jaren en jaren aan het reizen ben, en aan de andere kant lijkt het, alsof ik juist vader en moeder op het vliegveld heb gedag gezegd."

„En onze vrienden," ging Lis verder. „Wat zijn ze ver weg. Laat eens kijken op jouw horloge. het is daar pas half acht 's morgens. Vader en moeder zullen misschien druk aan het pakken zijn. En wat zullen de anderen doen?"

„Ik zou best even om een hoekje willen kijken," zei Tom lachend. „Misschien zijn ze weer een of andere grap aan het verzinnen."

„Ik heb ook best zin om wat kattekwaad uit te halen," zei Lis zuchtend.

„Ja, en dat is nou juist iets dat je tijdens je logeerpartij niet mag doen," vermaande Tom. „Nee, we geven meneer Brook zijn bonbons en zijn gekke briefje terug, zeggen goeiendag, meneer, en presenteren ons dan als een paar brave gasten."

Ze zochten al hun bezittingen bij elkaar, maakten hun riemen vast en trachtten door het raam te kijken, toen ze boven de prachtige haven van Sydney cirkelden. Tom zag de beroemde brug en hij had er dolgraag een foto van willen maken, maar hij had zijn camera al opgeborgen. Het toestel landde zonder de geringste schok, reed over de startbaan, minderde vaart en stopte. Ze deden hun riemen los en pakten hun bagage.

„Honderdvijftig jaar geleden duurde deze reis zes maanden," mompelde Tom.

„Het zal weer zes maanden duren, als je niet gauw opschiet," zei Lis achter hem. Ze zagen hele groepen mensen over de balustrades hangen en naar de passagiers wuiven. En toen liepen ze in de bekende rij mee naar de gebouwen van het vliegveld.

„Dag, vliegtuig," zei Lis, terwijl ze zich omdraaide en nog even naar de zilveren machine keek, die sierlijk op de landingsbaan stond te schitteren in het zonlicht. „Dank je wel voor de heerlijke reis, hoor."

Bij de douane waren ze allebei een beetje zenuwachtig over de cadeautjes, die ze hadden gekocht. Maar de beambte luisterde naar hen met een lachje en zei toen dat het in orde was.

„Dank u wel," zei Tom met een zucht van verlichting. Toen draaide hij zich om naar Lis. „Laten we nu in vredesnaam die meneer Brook zoeken en hem zijn bonbons teruggeven."

„Ik zie hem nergens," zei Lis op de puntjes van haar tenen staand en proberend over de hoofden van de andere passagiers te kijken.

„Ik zal eens vragen," zei Tom en hij ging naar de stewardess, die het laatste gedeelte van de reis had meegemaakt.

„Neemt u me niet kwalijk," zei hij beleefd, „maar wij zoeken meneer Brook, die bij ons in het vliegtuig was. Hij reisde eerste klas," voegde hij eraan toe. De stewardess keek op de passagierslijst.

„Meneer Brook," zei ze tenslotte. „Weet je zeker, dat je de goede naam hebt?"

„O ja, heel zeker," zei Lis, die opeens een onrustig gevoel kreeg.

„Tja, dan ben ik bang, dat ik jullie niet kan helpen," zei de stewardess met een lachje. „Hier staat, dat meneer Brook in Singapore zijn verdere reis heeft afgezegd en daar is gebleven. Hij is dus niet in Australië."

HOOFDSTUK VI

De snoeplustige inbreker

„Wat nu, wat nu, wat nu!" zei Tom nadat ze de stewardess hadden bedankt.

„Wat moeten we nu doen?" vroeg Lis ook en ze hield haar schoudertas heel stevig vast. Ze wilde niets liever, dan dat meneer Brook uit de grond te voorschijn zou komen.

„We kunnen helemaal niets doen," antwoordde Tom. „We zullen nu vlug onze gastheer moeten zoeken."

Hij liep achter de bagage aan en een beambte vroeg hun in een ander zaaltje te wachten. „Ja, ik weet al van jullie komst," zei hij lachend. „Meneer en mevrouw Fraser zitten op jullie te wachten. Ik zal hun vertellen, dat jullie er zijn."

„Zie ik er netjes uit?" vroeg Lis, terwijl ze probeerde met haar vingers haar dikke, bruine haar te kammen. Haar blauwe ogen keken vragend naar Tom.

„Nou, wel een beetje verfomfaaid," zei hij.

Ze waren nog bezig zich netjes te maken, toen de deur openging en een wat oudere dame, gevolgd door een heer, binnenkwam. De kinderen mochten het echtpaar op het eerste gezicht. De dame had een erg vriendelijk gezicht met glinsterende bruine ogen en zacht, grijs haar. Haar man was lang en mager met een gegroefd gezicht. Zijn huid was donkerbruin gebrand en hij stond kaarsrecht. Hij deed Tom aan zijn eigen vader denken. Hij kon zich best voorstellen, dat deze wat oudere man een goede vriend van zijn vader was.

Mevrouw Fraser kwam met uitgestoken handen op hen af. „Dag, lieve kinderen," riep ze hartelijk, „wat ben ik blij, dat

jullie er zijn! Hebben jullie een goede reis gehad? En zijn jullie niet erg moe?" Meteen gaf ze Lis een kus op de wang

„Wij. . . wij vinden het ook zo fijn dat we er zijn, mevrouw," zei Lis en ze had tranen in de ogen.

Mevrouw Fraser nam de kinderen bij hun arm en liep met ze naar de deur. Over haar schouder zei ze: „George, laat jij Frank vlug voor de bagage zorgen? Dan kunnen wij met de kinderen naar het hotel gaan."

„Wij vinden het fijn, dat wij gedurende de verhuizing van vader en moeder bij u mogen komen logeren, mevrouw Fraser," zei Tom toen ze met z'n vieren in de auto zaten.

„O, Tom," zei mevrouw Fraser, „wij vinden het zelf zo heerlijk dat we jullie een poosje mogen verzorgen. We hebben geen kinderen, dus jullie kunnen wat leven in de brouwerij brengen."

„Ik hoop, dat we u niet veel last zullen bezorgen," zei Lis tegen haar vriendelijke gastvrouw.

„Zeg, jongens, vertellen jullie me eens iets over jullie tocht," verzocht mevrouw Fraser, terwijl ze Lis een hartelijk kneepje gaf.

Toen ze eenmaal met vertellen waren begonnen, praatten ze beiden zo vlug ze konden. Ze waren verbaasd, dat ze zich nog zoveel herinnerden.

„Jullie mogen alles wel opschrijven," lachte mevrouw Fraser. „Anders ben je het vergeten voordat je het weet."

„Dat zal ik zeker doen," zei Lis.

In hun opwinding waren de kinderen de hele meneer Brook vergeten. Nu ze door de straten van Sydney reden, leek het alsof ze weer aan een nieuw leven waren begonnen, geheel verschillend van dat aan boord van het vliegtuig. De reis behoorde al bij het verleden.

De tocht naar het centrum van de stad duurde bijna een uur. Meneer Fraser wees allerlei punten aan, die naar hij dacht de jongelui zouden interesseren. De tweeling was verbaasd over het groot aantal lage huizen, dat ze zagen. Ieder huis had bovendien zijn eigen veranda. Ook de huizen in de hoofdstraten hadden die veranda's. Tom vond het een uitstekend middel om de zon en de regen tegen te houden. Tenslotte kwamen ze in een tamelijk óplopende straat, die uitliep in een laan met grote huizen aan weerskanten.

„Dat is de Darling Pointweg," zei mevrouw Fraser. „We logeren hier twee nachten in een hotel, want we willen jullie niet meenemen naar Balcalooda zonder jullie iets van Sydney te hebben laten zien."

„Het is geweldig," zei Tom. „We willen graag zoveel mogelijk zien. We moeten alles schrijven aan onze vrienden en vriendinnen in Engeland. Die zijn gloeiend nieuwsgierig naar onze reis."

„Dat kan ik me voorstellen," zei meneer Fraser. „Het is jammer, dat niet alle kinderen in Engeland in de gelegenheid zijn ons mooie land te zien. En de Australische kinderen zouden allemaal eens een reis naar Engeland moeten kunnen maken. Per slot van rekening komen de voorvaders van de meesten uit Engeland."

„Ik vind het heerlijk, dat we hier op een boerderij, of liever gezegd, een fokkerij komen te logeren," zei Lis. „Wij hebben ons hele leven op een boerderij gewoond, dus we weten wel iets van zo'n bedrijf af. Nu kunnen we dan eens zien, hoe u het hier doet. Maar ja, onze boerderij was maar klein. Ik heb gehoord, dat de bedrijven hier veel groter zijn."

„Ja, inderdaad," zei meneer Fraser. „Maar ja, de grond is hier lang niet zo goed. In sommige delen van Australië, waar erg weinig regen valt, kan men maar een klein gedeelte gebruiken om de schapen op te weiden."

„Alle mensen," riep Tom uit, die opeens zijn vaders landerijen met het prachtige, lange gras voor zich zag. Daar konden de schapen de hele dag naar hartelust grazen en dan zag je er nog niets van.

„Hebt u kangoeroes?" vroeg Lis.

„Duizenden," antwoordde meneer Fraser vrolijk. „We zullen jullie een paard geven en dan kunnen jullie ze gaan bekijken."

Hij stopte voor een groot huis, waarvoor een grasveld was. Hier en daar stonden sproeiers te draaien op het gras, het zachte geruis van vallend water werd een paar dozijn keren herhaald in de tuinen van de andere huizen van de straat. Het was koel en rustig in het hotel, dat meer op een gewoon woonhuis leek. Hun bagage werd naar boven gebracht en mevrouw Fraser bracht hen naar hun kamers. Ze lagen naast elkaar en keken uit op een smalle weg aan de achterzijde van het huis. Ze zagen een klein grasveld met wat banken. Het was allemaal erg vreedzaam

WORDT VERVOLGD

Hij stopte voor een groot huis, waarvoor een grasveld was.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

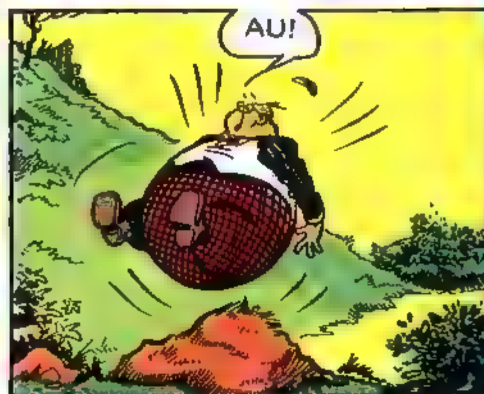

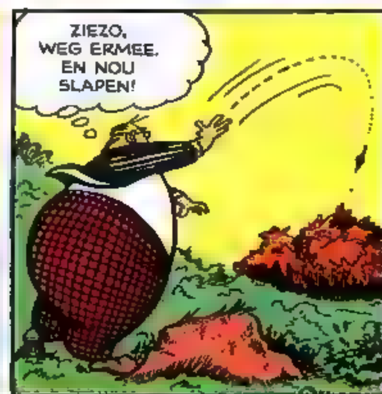

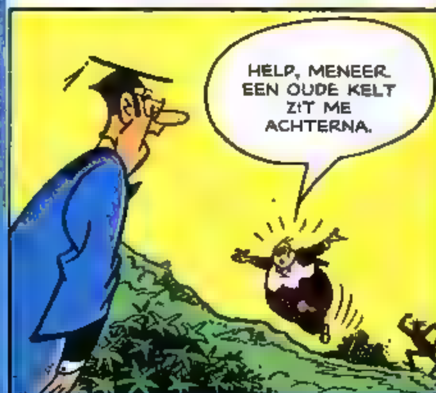

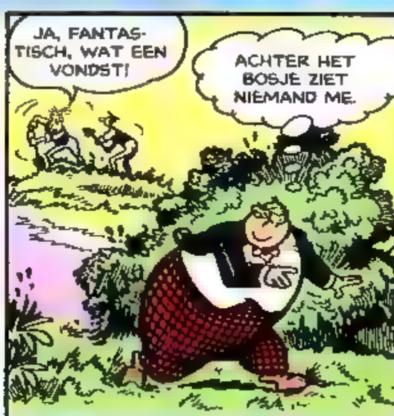

DE KONING IS EEN EZEL

Er zijn wel vorsten geweest, die om zich te amuseren er minder prettige gewoonten op na hielden. Dit was soms ook het geval met koning Frederik II van Pruisen, die regeerde van 1740 tot 1786. Hij vond het leuk zijn hofhouding en zijn onderdanen soms beet te nemen op een manier, die voor het slachtoffer nu niet bepaald aangenaam was. Toch vonden zijn onderdanen hun koning wel sympathiek en zij noemden hem zelfs „onze oude Frits".

Op een avond gaf „oude Frits" een diner, waarvoor talrijke gasten waren uitgenodigd. Tot die gasten behoorde ook een arts, dokter Wilhelm Leiner genaamd. Met deze dokter raakte koning Frederik tijdens de maaltijd in gesprek. De vorst stelde vele moeilijke vragen, waarop de dokter gelukkig steeds antwoord wist te geven. Alleen op de laatste vraag moest de dokter het antwoord schuldig blijven. . .

Koning Frederik liet nu papier en pen brengen. Hij schreef enkele woorden, vouwde het briefje dicht en overhandigde het aan dokter Leiner. De arts las: „Dokter Leiner is een ezel. Frederik II." De koning lachte toen hij het verontwaardigde gezicht van de dokter zag. „Leest u het maar hardop voor," zei hij toen.

De dokter stribbelde tegen: „Majesteit, ik durf het echt niet. Heeft u zich niet vergist?"

„Geen sprake van. Lees het maar voor."

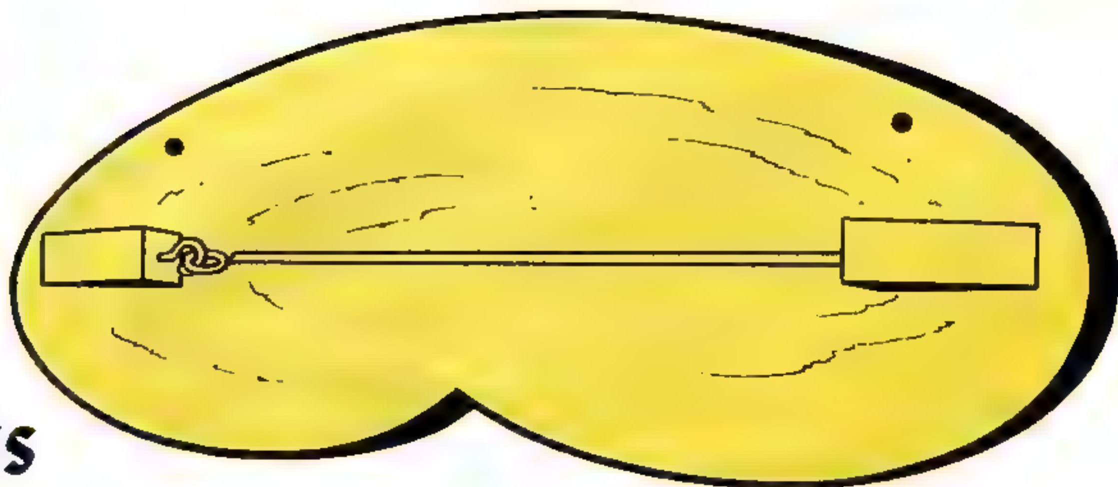
Dokter Leiner kon niet anders dan gehoorzamen. Hij stond op en vroeg om stilte.

„Dames en heren, ik heb de eer het volgende briefje van Zijne Majesteit te ontvangen. Op zijn verzoek zal ik het u voorlezen. Wilt u aandachtig luisteren?" De geneesheer schraapte zijn keel en las toen:

„Dokter Leiner is één ezel, Frederik de twééde."

Het hele gezelschap barstte in lachen uit. . . En ja, gelukkig ook koning Frederik, die ondanks alles het grapje van de dokter wel kon waarderen

MAAK HET ZELF

Nog iets voor Sint Nicolaas

Aan onze jongste lezers, die al een beetje met een figuurzaag kunnen omgaan, laten wij hier een knutselwerkje zien, dat zij voor het gezellige familiefeest van Sint Nicolaas kunnen maken. Het is een aardig sinterklaasgeschenk en met een beetje handigheid en geduld kan iedereen het maken.

De hierbij op tekening A afgebeelde dassenhanger is een cadeautje, dat vader vast en zeker erg op prijs zal stellen. Wanneer het eenmaal in zijn kleerkast is aangebracht, zwerven zijn dassen niet meer overal rond. Ze hoeven dan niet op en over elkaar in een dassendoos te liggen; ze hangen keurig op het dassenrekje, zodat er gemakkelijk een uitgezocht kan worden.

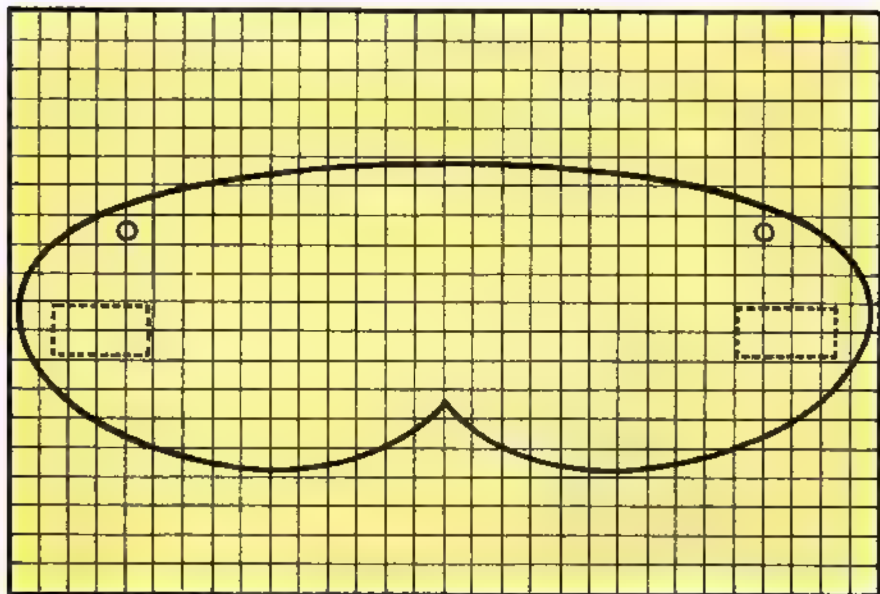
We maken het als volgt:

Op een stuk papier maken we ruitjes van 1×1 cm en tekenen er de omtrek volgens tekening B op. Ook de stippellijnen nemen we over. Door middel van calqueerpapier brengen we de tekening over op een mooi gaaf stuk triplex van 30 cm lang, 11 cm breed en 6 mm dik. We zagen de omtrek uit met een fijn figuurzaagje. De kanten schuren we goed glad met schuurpapier.

Daarna nemen we een blokje beukehout van 3 cm lang, 1½ cm breed en 1½ cm dik. We zagen dit in de lengte schuin door, zodat we twee driehoekige blokjes krijgen (zie tekening C). Hierin boren we een gaatje, zoals is aangegeven op tekening B. We kopen een stukje geplastificeerd spiraaldraad, dat ook gebruikt wordt om gordijnen op te hangen. Daar hebben we 28 cm van nodig. Er horen twee haakjes en twee oogjes bij dit spiraaldraad. De oogjes draaien we aan weerskanten in de draad (die is hol); de haakjes draaien we in de geboorde gaatjes in de zijkant van de blokjes. Nu lijmen we deze op de plaatsen, die aangegeven zijn op tekening A (stippellijntjes). Wil je het nog sterker maken, dan kun je er van achter af een paar kleine schroefjes in draaien. Eerst goed meten en er vooral voor zorgen, dat de punten van de schroefjes niet door de blokjes komen! Nu gaan we met heel fijn schuurpapier alles nog eens naschuren. Hierna maken we alles goed vrij van stof en lakken het geheel met blanke lak. Daarna weer voorzichtig schuren met heel fijn schuurpapier (liefst oud) en nog eens lakken. Daarna spannen we de draad tussen de blokjes. We boren gaatjes op de aangegeven plaatsen, zodat we straks het rekje met een paar schroefjes tegen de binnenkant van een kastdeur kunnen hangen.

Ook voor dit leuke sinterklaascadeautje geven wij de raad: niet te laat beginnen. En secuur werken

Te.

Elk ruitje is 1 bij 1 centimeter groot.

De zijkant van de driehoekige blokjes op ware grootte, met de plaats waar het gaatje geboord moet worden voor de oogjes, waaraan de draad bevestigd wordt.

Uit het rechthoekige stukje beukehout worden (op de stippellijn) de driehoekige blokjes gezaagd.

MATERIAALSTAATJE

1 stukje triplex van 30 cm lang, 11 cm breed en 6 millimeter dik. 1 blokje beukehout van 3 cm lang, 1½ cm breed en 1½ cm dik, een stukje geplastificeerd spiraaldraad met haakjes en oogjes van 28 cm lang, een beetje lijm, 4 kleine schroefjes en een klein busje blanke lak.

Het toverpistool

Het was stil in de klas. Stil en warm. De ramen stonden wagenwijd open, maar er kwam geen zuchtje wind door naar binnen. Meneer Reinders stond voor het bord en vertelde van de middeleeuwen. Ondanks de drukkende warmte luisterden de kinderen aandachtig. Alleen Adri Bijker in de achterste bank van de tweede rij zat te suffen. Dat was vreemd. Heel vreemd, want geschiedenis was zijn lievelingsvak. Er moest dus iets bijzonders aan de hand zijn. En dat was ook zo.

Adri's vader was hofmeester aan boord van een groot schip, dat van Antwerpen naar alle delen van de wereld voer. Het schip maakte zulke grote reizen, dat Adri's vader meestal niet meer dan twee of drie maal per jaar thuiskwam. En nu was hij de vorige avond voor het eerst na zes maanden weer eens thuisgekomen. Dat was natuurlijk een hele gebeurtenis, maar toch zat Adri niet alleen daarom te suffen. Nee, er was nog iets. Als vader van zijn reizen terugkeerde, had hij altijd cadeautjes voor alle huisgenoten bij zich. En het waren meestal heel bijzondere cadeautjes. Het was dan ook niet te verwonderen, dat Adri al weken van tevoren naar zijn vaders thuiskomst uitkeek

Zo was het nu ook weer gegaan en zijn hart was pas helemaal gerust geweest toen de koffers tot op de bodem uitgepakt waren. Vader had hem ook nu niet vergeten. Hij had voor Adri uit China een prachtig pistool meegebracht. Het was geen echt pistool, want je kon er alles mee doen, behalve schieten. De kolf was versierd met allerlei Chinese tekens van parelmoer, dacht Adri, maar zijn vader zei dat het jade was. En in de loop waren vervaarlijke draken gekerfd. Wat was Adri in zijn schik met dat pistool. Hij moest het dadelijk aan zijn vrienden laten zien.

En zo kwam het, dat Adri onder de geschiedenisles van meneer Reinders zat te suffen. Hij had het pistool naar school meegenomen, maar hij was op het nippertje gekomen en had het dus nog aan niemand kunnen laten zien. Heel braaf had Adri het in zijn kastje gelegd, maar hij had het niet lang kunnen laten liggen. Eerst had de jongen voorzichtig gevoeld of het er nog was. Toen had hij het heel behoedzaam uit zijn kastje gehaald en het stiekem onder de bank aan alle kanten bekeken en nu had hij het nog steeds in zijn hand. Het was nu nog mooier dan gisteren. De zon blonk in de loop en het was net of er vuurstralen afsprongen. Straks om twaalf uur zouden de jongens het mogen zien. Als ze de school uitkwamen, bleven ze altijd nog even met een groepje napraten. Hij zou dan met een geheimzinnig gebaar zijn tas openmaken en het pistool te voorschijn halen.

„O,” zeiden de jongens. En Piet Hofkerk vroeg: „Kun je ermee schieten?”

„Nee.”

„Nou, wat heb je er dan aan?”

„Je hoeft toch niet met elk pistool te kunnen schieten?”

„Als je er niet mee schieten kan, is het geen pistool.”

„Niet waar,” kwam Harry Pamper Adri te hulp. „Mijn grootvader heeft een pistool uit de tachtigjarige oorlog en daar kun je ook niet mee schieten.”

„Heb je al eens geprobeerd of je ermee schieten kan?” vroeg Piet.

Adri schudde van nee.

„Nou, dan moet je het eens proberen,” mengde Dik de Kat zich in het gesprek.

„Het zal heus niet geladen zijn,” zei Henny Struyp. „Hoe kan zo'n. . .”

„Hou jij je mond,” viel Dik hem in de rede, „laat Adri het eerst maar eens proberen.”

„Waar moet ik op schieten?” vroeg Adri, die de hele vertoning maar dom vond, omdat er toch geen kogel in de loop zat. „Ik kan toch moeilijk op een van jullie richten.”

„Hier, schiet maar op mijn tas,” zei Harry en hij stak de tas de lucht in

Adri richtte het pistool, keek met één oog langs de loop en zei: „Pas op, daar gaat ie.”

Meteen haalde hij de haan over. Een paar jongens hadden uit voorzorg hun vingers in de oren gestopt, maar dat was helemaal niet nodig; er klonk geen knal, zelfs geen knalletje.

Er was iets anders gebeurd. Iets heel zonderlings. Harry,

Adri en de andere jongens staarden verbaasd naar de hand van Harry, die zo juist nog een tas had vastgehouden. Die hand was nu... leeg. Harry's tas was verdwenen. Foetsie, weg...

„Wel, heb ik ooit," stamelde Harry en Adri keek verbijsterd van Harry's hand naar zijn pistool.

„Zo iets heb ik nog nooit meegemaakt," mompelde Dik en ze staarden allemaal vol ontzag naar het pistool in Adri's hand.

„Dat is gewoon toverij," fluisterde Piet. „Ik wou, dat ik zo'n pistool had. Ik zou de school laten verdwijnen!"

„Een toverpistool," stamelde Adri, die nu pas weer een beetje bijkwam. „Een toverpistool..."

„Zeg, probeer het nog eens," zei Hennie.

„Ja, probeer het nog eens," klonk het van alle kanten.

„Goed," zei Adri. „Waarop moet ik schieten?"

„De school," zei Piet.

„Nee," zei Adri, „dat loopt veel te veel in de gaten. Als de politie het gaat onderzoeken, ben ik m'n pistool kwijt. Ik zal in de lucht schieten, dat kan nooit kwaad."

„Misschien verdwijnt de zon dan wel," veronderstelde Harry.

„Wel nee, jô, die is veel te groot en staat veel te ver weg," zei Hennie.

„Let op," riep Adri. Hij stak zijn arm de lucht in, zijn vinger kromde zich om de haan en toen schoot hij.

De jongens hielden de ogen strak op de grond gericht. Ze durfden niet naar boven te kijken.

Er gebeurde niets. Of, ja toch...

„Au," riep Harry opeens.

Verschrikt keken de jongens op. Daar stond Harry voor hen met een pijnlijk vertrokken gezicht aan zijn hoofd te wrijven; aan zijn voeten lag... zijn tas.

„Ach, flauwerd, je hebt ons er lelijk laten inlopen," zei Hennie.

Harry keek hem vernietigend aan.

„Ik wou dat het waar was," zei hij. „Ik stond gewoon naar de grond te staren, toen ik opeens mijn tas, mijn bloedeigen tas op mijn hoofd kreeg."

De jongens grinnikten.

„Hoe is het mogelijk," zuchtte Piet. „Dat pistool is onbetaalbaar. Daar ben je altijd zoet mee. Pang, verdwenen. Pong, verschenen."

„Zullen we er nog een grap mee uithalen?" vroeg Harry.

„Best," zei Adri. „Wat zullen we doen?"

„Zeg, daar lopen Joke Gosers en Willy Brood, die twee kletskousen," stootte Dik Adri aan. „Zullen we die eens laten [illegible]wijnen?"

„Naarlingen," riepen Willy en Joke, „dat hebben jullie gedaan, hè? Vooruit, haal ons eraf."

„Een prachtidee," juichte het hele stel.

Ze liepen het schoolplein af, totdat ze vlak bij de twee meisjes waren, die nietsvermoedend met elkaar liepen te babbelen.

„Vooruit, Adri," drongen de jongens aan.

Adri richtte kalm het pistool en haalde de trekker tweemaal over.

„Floep, floep," zeiden Joke en Willy, of liever gezegd: ze zeiden het niet, maar ze waren in ieder geval verdwenen. Helemaal.

De jongens sloegen zich op de knieën van het lachen.

„Hahaha," bulderde Harry, „weer twee kletskousen minder."

„Ho ho," zei Dik, „we kunnen die twee kinderen niet voor altijd in het niets laten. We moeten ze toch weer laten verschijnen, anders krijgen we met hun ouders te doen."

„Weet je wat?" zei Piet. „Je moet op de telefooncel mikken, Adri, dan komen ze misschien op het dak weer te voorschijn."

„Ja. Doen, doen!" brulden ze allemaal door elkaar.

„Mij goed," zei Adri.

Hij mikte op het dak van de telefooncel en schoot. En jawel, hoor. Daar waren ze weer, Joke en Willy, boven op de telefooncel.

„Hoe komen we hierop?" vroeg Joke aan Willy.

„Hoe komen we eraf?" vroeg Willy aan Joke.

„Help! Help!" gilden ze toen allebei.

De jongens konden haast niet meer van het lachen. Dikke Harry kronkelde bijna over de straat van plezier.

„Naarlingen," riepen Willy en Joke, „dat hebben jullie gedaan, hè? Vooruit, haal ons eraf."

„Tot uw dienst, dames," zei Hennie. Maar hoe? vroeg hij zich toen af.

„Wacht maar," zei Adri. „Ik schiet ze gewoon weer op de grond." En hij voegde de daad bij het woord.

„Nee, niet schieten. Niet..." gilden Joke en Willy. Verder kwamen ze niet, want toen waren ze al weer verdwenen. En nadat Adri twee schoten op de grond gelost had, stonden ze weer voor hen.

„Bah, we kijken jullie nooit meer aan," zeiden Joke en Willy en met de neus in de wind wandelden ze weg, maar een eindje verder bleven ze staan en kwamen schuchter teruglopen.

„Zeg, hoe doen jullie dat eigenlijk?" vroeg Willy heel voorzichtig.

„Wat bedoel je?" vroeg Adri zoetsappig.

„Nou, hoe kwamen wij nou op de telefooncel terecht?"

„O, dat. Tja," zei Adri peinzend en hij streek eens langs zijn neus, „ik denk, dat een plotselinge windvlaag jullie erop geblazen heeft. Ik zou niet weten hoe het anders gebeurd moest zijn."

„Ja," zeiden de jongens heel huichelachtig met gezichten die rood aanliepen van het ingehouden lachen.

„Nee, zeg het eens echt," vleide Willy.

Adri wenkte met zijn vinger. Nieuwsgierig boog Willy zich naar hem over.

„Ik heb jullie erop geschoten met mijn pistool," fluisterde Adri haar in 't oor.

„Bah, naarling," stampvoette Willy, „gemeen om me het niet te willen zeggen. Kom mee, Joke, we gaan."

En met een kwaad gezicht stapten de meisjes weg, Adri en de andere jongens verbluft achterlatend.

„Nou nog mooier," bromde Adri. „Nou zeg je de waarheid en ze geloven je nog niet. Ik heb nog nooit..."

„Vooruit, kom mee, jongens. Op naar verder avontuur," viel Piet hem in de rede. En daar trok het hele stel weer verder.

„Zeg, jongens, ik weet nog iets," zei Hennie. „We gaan hier op straat voetballen en als er een agent komt en er iets van zegt, schieten we hem weg."

Piet haalde dadelijk een tennisbal uit zijn zak en in minder dan geen tijd waren ze druk aan het voetballen. Zo druk, dat

Net even voordat meneer Groot wilde instappen, was de auto verdwenen.

ze er niet eens erg in hadden, dat er inderdaad een agent aankwam. Deze had Dik in de goal al in de kraag gegrepen, toen ze hem pas opmerkten. De agent wenkte de anderen met zijn vrije hand naderbij te komen.

,,Schieten," fluisterde Harry Adri toe.

Deze legde aan en schoot, waarschijnlijk trilde zijn hand een beetje, want niet de agent was verdwenen, maar. . . Dik.

De jongens staarden bijna net zo verbaasd als de agent naar de lege plaats in de goal.

,,Wat. . . wat. . ." stamelde de agent. Hij keek verbaasd om zich heen, waar de jongen toch wel gebleven kon zijn, en toen rende hij opeens op Adri toe.

,,Ik zal jullie leren," riep hij uit.

,,Lopen," schreeuwde Harry. De jongens kozen het hazepad.

,,Nog eens schieten," hijgde Piet onder het wegrennen. Adri keerde zich om, mikte en deze keer was het goed. De agent was in rook opgegaan. Dadelijk loste Adri een schot op de grond om Dik weer te laten verschijnen.

,,Hoera. Lang leve Dik!" gilden de jongens, toen hij weer met beide voeten op de grond stond.

,,Stil," zei Adri. ,,Wat doen we nu met de agent?"

,,Tja, dat is een moeilijk geval," sprak Harry. ,,Als we hem weer op de grond zetten, komt hij achter ons aan."

,,Schiet hem in een boom," riep Hennie uit. ,,Eer hij beneden is, zijn wij toch al weg."

Adri aarzelde niet lang. Vlakbij stond een stevige boom, die de agent vast wel dragen kon. Hij loste een schot uit zijn pistool en als bij toverslag verscheen het hoofd van de agent in het gebladerte.

,,Kwajongens," zei hij, ,,als ik jullie in m'n handen krijg. . ."

En toen begonnen de bladeren en de takken heftig te bewegen. De jongens wachtten niet totdat de agent de begane grond bereikt had, maar trokken verder. De man volgde hen trouwens niet; tenslotte was er niets gebeurd en de agent was te verbaasd over zijn vreemde avontuur om aan iets anders te denken.

Een paar straten verder kwam juist meneer Groot zijn huis uitgestapt. Hij was, in tegenstelling tot zijn naam, een bijzonder klein mannetje. Hij was vertegenwoordiger van beroep en hij moest waarschijnlijk een paar klanten gaan bezoeken, want hij stapte op zijn auto toe, die langs de stoep geparkeerd stond.

,,Let op," zei Adri en hij schoot op de auto. Net even voordat meneer Groot wilde instappen, was de auto verdwenen.

Meneer Groot zette zijn been, dat nog half in de lucht hing, weer op de grond en keek zoekend om zich heen.

,,Da's sterk," mompelde hij. En weer speurden zijn ogen de straat af. Nu ontwaarde hij de jongens.

,,Hebben jullie mijn wagen soms zien wegrijden?" vroeg hij.

,,Niet dat ik weet, meneer," zei Harry.

,,Vreemd," zei meneer Groot. ,,Ik dacht toch echt, dat hij daarstraks nog hier stond."

,,Staat hij niet ergens anders, meneer?" vroeg Hennie heel beleefd.

,,Nee, nee," zei meneer Groot, ,,ik zet hem altijd voor de deur. Ik heb mijn bril niet op, zie je. Maar daar kan het toch niet door komen," zei hij toen en verdween in zijn huis

Nauwelijks was hij achter de deur verdwenen, of de auto stond er weer. Even later was meneer Groot er ook. Met zijn bril op zijn neus.

Hij opende de deur en bleef van verbazing stokstijf staan.

,,Stom," mompelde hij. ,,Het gekste dat ik ooit heb meegemaakt." Hij knikte de jongens toe, stapte in zijn wagen en reed de straat uit.

,,Zeg, 't is half twee," zei Hennie opeens. ,,We moeten gauw naar huis, anders komen we vanmiddag te laat op school."

,,Ik ben nou toch te laat," bromde Harry. ,,Ik haal het nooit meer."

,,Ik ook niet," zei Piet.

,,Geen nood," zei Adri. ,,We laten de school even verdwijnen. Als die er niet is, kunnen we er ook niet heen."

,,Laten we dan geen seconde langer wachten," zei Hennie. En op een drafje renden ze naar school.

,,Nou gaat het gebeuren," zei Piet. ,,Boeren, burgers en buitenlui, let op!"

,,Stil," zei Adri, ,,ik schiet."

Heel nauwkeurig richtte hij het pistool op het middelste lokaal van de school en langzaam haalde hij de trekker over. . .

,,Zeg, Adri, zit niet te suffen," klonk het opeens door het lokaal.

Met een schok ging Adri rechtop zitten.

,,Weet jij waarover we het hadden?"

,,Ja, meneer. Eh, neen, meneer."

,,Ja of nee?"

,,Nee, meneer."

,,Mooi, zet je naam dan maar even op het bord en wacht om twaalf uur even op me, wil je?"

,,Ja, meneer," zei Adri en ging zijn naam op het bord schrijven. Even later zat hij weer.

Stommeling, dacht hij. Door dat gefantaseer moet ik straks nablijven. Misschien kreeg hij nog wel strafwerk ook. Hij was kwaad op zichzelf. Toch was het wel leuk geweest. Verbeeld je, dat je werkelijk met zo'n pistool alles kon laten verdwijnen! Het was te mooi om waar te zijn. Anders zou hij dadelijk zijn naam van het bord schieten. Zou hij het eens proberen? Ach, natuurlijk niet. Dat kon je wel fantaseren, maar zo iets bestond niet echt. Jammer. Maar zelfs in zijn fantasie was het leuk geweest. . .

J. Louwman

WIE PUZZELT ER MEE?

MUURPUZZEL

Wat je hier ziet is een muurtje, waar een flink stuk uitgevallen is. De stenen die losgeraakt zijn, liggen er op twee rijtjes voor. Nu moet je weten, dat er op het muurtje een spreekwoord heeft gestaan. Jullie moeten nu als goede metselaars alle stenen (het zijn er achttien) weer op hun plaats proberen te zetten. Je hebt wel opgemerkt, dat op elke beschreven steen twee letters staan of één letter en een punt. Die punt staat namelijk voor de duidelijkheid telkens tussen twee woorden en bovendien aan het eind van het spreekwoord. Je kunt het beste de oplossing proberen te vinden door van stevig papier of dun karton achttien stukjes van de goede grootte te knippen, er de letters op te zetten die je op de losgeraakte stenen ziet staan en de stukjes karton dan in de muur te passen, totdat je het spreekwoord gevonden hebt. Je hebt dan meteen een soort legpuzzel.

DIERENPUZZEL

. . . O E N
O P V . . . . . E
B . . . K B A A R
S . . . . . U I T
Z . . . . R I N G
T . . . R A I L S

Dit zijn eigenlijk zes goede woorden, maar van elk woord is een stukje weggevallen. Elk stukje bestaat uit evenveel letters als het aantal puntjes. Nu zijn de stukjes allemaal dierenamen, zodat het niet al te moeilijk voor je zal zijn om de woorden af te maken. Vooral niet als je zo'n beetje weet welke dieren het moeten zijn. Het zijn drie huisdieren, een roofvogel, een soort hert en een stekelig diertje.

De eerste letters van de gevonden dieren moeten van boven naar beneden gelezen de naam van een vis vormen.

De volledige woorden zijn, van boven naar beneden:

1. Soort stof
2. Zeeman
3. Niet sterk
4. Opgespaard geld
5. Sieraad
6. IJzeren staven

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Raadsel

OTTER - *Kotter, Botter, Dotter*

Kruiswoordpuzzel

B	E	D		K	L	O	K			M
	E	E	N		I		O	R	D	E
	U		E		P	O	R		E	S
D	W	E	R	G		V	E	E	N	
O		L	O	E	R	E	N			B
O	E	F		L		R		M	E	I
F			G	A	R	A	G	E		E
	D	O	R	A		L	O	P	E	R
H	O		E	T	S		U		G	
A	M	E	N		P	.	D	I	E	
K			S	T	A	L		A	L	T

DICKIE DAPPER

HELPEN, MEVROUW!

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

ROLAND HAD GEEN ZIN IN SPELLETJES MET LASSIE...

ROLAND VOELDE DE STEMMING VAN ZIJN BAAS.

LASSIE PROBEERDE ROLAND TE TROOSTEN.

ZE BEMERKTEN NIET DAT DE BOER EEN PEUKJE BIJ DE HOOIBERG LIET VALLEN.

EINDELIJK KREEG LASSIE ROLAND AAN HET SPELEN.

ZE RENDEN RONDOM DE HOOIBERG.

HET GEVAAR BESPEUREND, RENDE LASSIE ERHEEN.

ROLAND DACHT DAT HET EEN SPELLETJE WAS.

ZE BLAFTEN OM HET HARDST... TOTDAT EINDELIJK DE BOER HET HOORDE.

MET EEN EMMER WATER WAS HET GEVAAR GAUW BEDWONGEN.

DE BOER DACHT DAT ROLAND HEM GEWAARSCHUWD HAD.

LASSIE LIEP NAAR HUIS, BLIJ DAT ROLAND WEER GELUKKIG WAS.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.